

*„Az Ő ünnepe, az Ő boldogsága és szentsége
buzdít és bátorít bennünket meglátni a célt, a mi célunkat, hogy
megcsillanjon szemünkben a korona,
a nekünk készített koszorú, a halhatatlan élet,
az Isten szentsége.*

*És ha megcsillan a szemünk előtt, szívünk dobbanjon meg,
és fussunk tovább, fussunk új erővel, új buzgósággal a cél felé,
hogy mi is István lehessünk, koronák,
Szent István, szent koronával illetett szentek,
hogy mi is ott állhassunk az Úr színében,
és halljuk az Ő szavát:
Derék és hű szolgám,
szolga nem vagy többet,
barátomnak hívlak titeket,
jöjjetek be a ti Uratok örökébe, lépjete be a királyságba,
legyen tiétek az én életem, a halhatatlan boldogság,
legyen a tiétek, a ti hazátok az én szentségem,
jöjjetek és uralkodjatok ebben.”*

Szent István király ünnepe

Péld 4,10-15.18-27

Ef 4,17-24

Mt 7,24-29

István, ez a név koronát jelent.

Szent István – szent koronát.

De van-e szentebb korona annál a koszorúnál,
amit az Úr keze nyújt a célba érkezőnek.

Van e koronább?

És mindannyian erre a méltóságra vagyunk meghíva,
mindannyian efelé a cél felé igyekszünk,

hogy oda léphessünk az Úr trónja elé,

és az Ő keze, az Ő szentsége illesse homlokunkat,

és az Ő illettese koronánk lesz az égben.

Koszorút, hervadhatatlan koszorút nyújt felénk,
a szentségét adja nekünk.

Úgy leszünk, mint az a szolga, akit az ura maga elé állít, és így szól hozzá:

Jól van, derék és hű szolgám.

Szolga nem vagy többet, barát vagy nekem,

jöjj be és vedd birtokba az örökséget,

legyen tiéd az én királyságom.

Íme a koronánk, íme a szentség,

íme az én örökkévalóságom,

a tiéd a halhatatlan élet,

öltözz bele a te Istenedbe, vedd fel ezt a palástot,

és lépj be abba az országba, amelyet neked készítettem el,

legyen trónod ezen a helyen.

Szent István, akit ma ünnepelünk, ebben a királyságban részes,

ezt a koronát nyerte el, ezt a hervadhatatlan koszorút.

És mi mindannyian efelé a cél felé törekszünk.

*Az ő ünnepe, az ő boldogsága és szentsége buzdít és bátorít bennünket
meglátni a célt, a mi célunkat, hogy megcsillanjon szemünkben a korona,*

a nekünk készített koszorú, a halhatatlan élet, az Isten szentsége.

És ha megcsillanik a szemünk előtt, szívünk dobbanjon meg,

és fussunk tovább, fussunk új erővel, új buzgósággal a cél felé,

hogy mi is István lehessünk, koronák,

Szent István, szent koronával illetett szentek,

hogy mi is ott állhassunk az Úr színében, és halljuk az Ő szavát:

derék és hű szolgám, nem vagy többet szolga, barátomnak hívlak titeket,

jöjjetek be a ti Uratok örökébe, lépjetek be a királyságba,

legyen tiétek az én életem, a halhatatlan boldogság,

legyen a tiétek, a ti hazátok az én szentségem,

jöjjetek és uralkodjatok ebben.

Nyújtja felénk is a halhatatlan koszorút, a hervadhatatlan koronát, a mi Urunk.

És amikor efelé a cél felé törekszünk, már ma,

a minden napjainkban a lelkünkön viseljük ezt a fényességet.
A kegyelem már megérintette lelkünket, és bennünk tündököl,
és az életünkben is, a tetteinkben megcsillanik az örök, a szent élet,
és megkoronázza a perceinket, szentté tesz bennünket,
Istvánná, Szent Istvánná.
Koronát viselünk valóban,
Isten érintését, a szentség, a kegyelem jelét,
a lelkünkön és a tetteinkben a szentség fényét.
Ámen.

2020. augusztus 20.

Takács Gyula plébános atya